

Китоби Дониёл — Рақами панҷоҳу ҳашт

Ҳикмати кушодашуда: баррасии Иттиҳоди сегона ва муаммои 666 дар нубувват

Jeff Pippenger

2024-01-22

Муайян шудааст бар асоси чандин шохид, ки дар таърих ва дар нубувват Рум ҳамеша ҳаштумин зухур мекунад ва аз ҷумлаи он ҳафт аст. Муаммои нубуввати ин рамз бахше аз он чизест, ки Шери қабилаи Яҳудо андаке пеш аз анҷоми муҳлати имтиҳон мекушояд. Масеҳ ҳеҷ гоҳ тағйир намеёбад, ва дар Ноумедиҳои Аввал ва Бузурги таърихи миллери Ҷ ҳақиқате ошкор намуд, ки сирри он ноумедиҳо тавзеҳ меод.

Пас аз ноумедии аввал дар таърихи ҳаракати миллери, Ҷ дастии Худро аз хато дар баъзе аз рақамҳое, ки бар нақшаи соли 1843 нишон дода шуда буданд, бардошт. Ин хато ифодакунандаи нофаҳмии нубуввати буд, ки ноумедиҳо ба вучуд овард. Миллериён дар ниҳоят ба як силсила фаҳмишҳо ҳидоят карда шуданд, ки санаи оғози ду ҳазору сесад рӯзро ба таври устувор муайян намуд. Бо доштани нуқтаи ибтидоии устувор, ки асосан бар санаи салиб бино ёфта буд, онҳо баъд ҳамон далелҳои нубуввати, ки барои муайян кардани соли 1843 ба қор мебуданд, диданд, ки дар воқеъ на танҳо соли 1844, балки ҳади рӯзи 22 октябри соли 1844-ро муайян мекард.

Пас аз Ноумедии дуюм ва Бузург, Худованд бори дигар ҳақиқате ошкор намуд, ки ба ҳамаи мушкilotи нубувватие, ки аз эълони нодурусти онҳо ба вучуд омада буданд, яъне ин ки 22 октябри соли 1844 Омадани Дуюми Масеҳ будааст, ҷавоб меод. Худованд мавзӯи Мақдасгоҳ ва ҳақиқи марбут ба онро кушод, ва Ноумедии Бузург тавзеҳ дода шуд.

«Мо, ҳамчун қавм, бояд донишҷӯёни ҷиддии нубувват бошем; мо набояд ором гирем, то даме ки дар бораи мавзӯи маъбад, ки дар рӯёҳои Дониёл ва Юҳанно ошкор шудааст, фаҳмиши равшан ва оқилона пайдо накунем. Ин мавзӯ бар маъқеъ ва қори ҳозираи мо нури бузург меафканад ва ба мо далели ошкор медиҳад, ки Худо моро дар таҷрибаи гузаштаи мо роҳбарӣ кардааст. Он ноумедии моро дар соли 1844 шарҳ медиҳад ва нишон медиҳад, ки маъбаде, ки бояд қор карда мешуд, замин набуд, ҷунон ки мо гумон карда будем, балки Масеҳ он вақт ба муқаддастарин қисми маъбади осмонӣ ворид шуд ва дар он ҷо қори хотимавии вазифаи қоҳинии Худро ба ҷо меоварад, дар иҷрои суҳанони фаришта ба пайғамбар Дониёл: “То ду ҳазору сесад шабонарӯз; пас он гоҳ маъбад қор карда хоҳад шуд.”»

«Имони мо нисбат ба паёмҳои фариштаи яқум, дуюм ва сеюм дуруст буд. Нишонаҳои бузурги роҳе, ки мо аз онҳо гузаштаем, тағйирнопазиранд. Гарчанде ки лашкарҳои дӯзах кӯшиш кунанд онҳоро аз таҳкурсии худ қанда гиранд ва бо андешаи он ки муваффақ шудаанд, шодӣ намоянд, вале онҳо муваффақ намешаванд. Ин сутунҳои ҳақиқат мисли тепҳои абадӣ устувор меистанд ва бо тамоми кӯшишҳои яқояи одамон ва Шайтон бо лашкари ӯ ба ҷунбиш намеоянд. Мо метавонем бисёр чизҳоро биомӯзем ва бояд

пайваста Навиштаҳоро таҳқиқ кунем, то бубинем, ки оё ин чизҳо чунинанд. Қавми Худо акнун бояд чашмони худро ба муқаддасгоҳи осмонӣ дӯхта доранд, ки дар он ҷо хизмати ниҳоии Саркоҳини бузургӣ мо дар кори доварӣ идома дорад,—ки дар он ҷо Ё барои қавми Худ миёнаравӣ мекунад». Review and Herald, November 27, 1883.

Ноумедии шогирдон ҳангоми маслубшавӣ бар пояи фаҳмиши нодурусти подшоҳие буд, ки Масеҳ мебоист дар салиб барқарор созад. Хизматҳои Яҳёи Таъмиддиханда ва ҳавворӣ Павлус ҳамчунин дар бар мегирифтанд кори муайян сохтани он ки давраи муқаррароти Исроили айнӣ ва муқаддасгоҳи заминии айнӣ ба Исроили рӯҳонӣ ва муқаддасгоҳи осмонии рӯҳонӣ интиқол ёфтааст. Шери сибти Яҳудо ҳамеша ноумедиро ба «доноён» тавзеҳ медиҳад. Шарҳи муаммои нубувватӣ, ки Рум «ҳаштум аст, вале аз ҷумлаи ҳафт аст», ҷузъе аз қорест, ки Шери Яҳудо барои тавзеҳ додани ноумедии 18 июли соли 2020 анҷом медиҳад.

Миллериён Римро чун подшоҳии ҷоруми нубуввати Китоби Муқаддас медиданд, ва онҳо фарқи миёни бутпарастӣ ва папизмро медиданд, аммо натавонистанд Рими папириро чун подшоҳии панҷуми нубуввати Китоби Муқаддас бубинанд. Каме пас аз соли 1844, пешқадамҳо дарёфтанд, ки Иёлотӣ Муттаҳида подшоҳии навбатии нубуввати Китоби Муқаддас аст.

Он шинохт дар қадвали пешқадамони соли 1850 инъикос ёфтааст, аммо қобилияти онҳо барои дарк кардани тасвири комили подшоҳии пешгӯии Китоби Муқаддас, ҷунон ки дар боби ҳабаҳуми Ваҳй нишон дода шудааст, аз тавони фаҳмиши онҳо берун буд, зеро онҳо пас аз рад кардани «ҳафт замон» дар соли 1863 саргардон шуданро дар биёбони Лаодикия оғоз карданд.

«Таърихи Исроили қадим намунаи равшани таҷрибаи гузаштаи ҷамоати адвентистӣ. Худо қавми Худро дар ҳаракати адвентӣ роҳнамоӣ кард, ҳамоно гуна ки банӣ-Исроилро аз Миср роҳнамоӣ намуда буд. Дар ноумедии бузург имони онҳо озмуда шуд, ҷунон ки имони ибрийён назди Баҳри Сурх озмуда гардида буд. Агар онҳо ҳанӯз ҳам ба дасти роҳнамое, ки дар таҷрибаи гузаштаи онҳо бо онҳо буд, эътимод мекарданд, наҷоти Худоро медиданд. Агар ҳамаи онҳое ки дар қори соли 1844 якдилона меҳнат карда буданд, паёми фариштаи сеюмро қабул намуда, онро дар қудрати Рӯҳулқудс эълон мекарданд, Худованд бо қўшишҳои онҳо ба таври пурқудрат амал мекард. Сели нур бар ҷаҳон рехта мешуд. Солҳо пеш соқинони замин оғоҳ карда мешуданд, қори хотимаӣ ба анҷом мерасид, ва Масеҳ барои наҷоти қавми Худ меомад.»

«Наход ки Исроил чил сол дар биёбон саргардон шавад, иродаи Худо набуд; Ё меҳост онҳоро бевосита ба замини Қанён дарорад ва онҳоро дар он ҷо ҳамчун қавме муқаддас ва хушбахт барқарор намояд. Аммо “натавонистанд дохил шаванд, аз сабаби беимонӣ”. Ибрийён 3:19. Ба сабаби ақибгардӣ ва муртадии худ онҳо дар биёбон ҳалок шуданд, ва дигарон барҳезонида шуданд, то ба Замини Мавҷуд дохил шаванд. Ҳамин тавр, ин низ иродаи Худо набуд, ки омадани Масеҳ ин қадар тўлонӣ ба таъхир афтад ва қавми Ё солҳои бисёр дар ин ҷаҳони гуноҳ ва андӯх бимонанд. Аммо беимонӣ онҳоро аз Худо ҷудо кард. Азбаски онҳо аз иҷрои қоре, ки Ё ба онҳо таъйин карда буд, сарпечӣ карданд, дигарон барҳезонида шуданд, то ин паёмро эълон намоянд. Исо аз рӯи раҳм ба ҷаҳон

омадани Худро ба таъхир меандозад, то ки гуноҳкорон имконият ёбанд, ки ҳушдорро бишнаванд ва дар Ё пеш аз он ки ғазаби Худо фуру резонда шавад, паноҳгоҳе пайдо кунанд». «Муборизаи Бузург», 458.

Ҳам Яъқуб ва ҳам Эллен Уайт муайян кардаанд, ки ин ҳаракат дар соли 1856 ба ҳаракати Лоудикия гузашта буд, ва дар порчаи қаблӣ вай нишон медиҳад, ки «агар ҳамаи онҳое ки дар кори соли 1844 якдилона меҳнат карда буданд, паёми фариштаи сеюмро қабул намуда, онро бо қудрати Рӯҳулқудс эълон мекарданд, Худованд бо кӯшишҳои онҳо пуриктидорона амал менамуд». Сипас вай мегӯяд: «Ҳамчунин», «пасрафт ва муртадшавӣ», ки Исроили қадим зоҳир кард, боис шуд, ки Исроили қадим «дар биёбон ҳалок гардад». Ин порча нишон медиҳад, ки адвентизми Лоудикиягӣ дар он даврае ба саргардонӣ дар биёбон оғоз кард, ки касоне, ки паёми Нидои Нисфи Шабро эълон карда буданд, ҳанӯз зинда буданд.

Имрӯз илоҳиётшиносон (уламои донишманд) барои боби ҳабдаҳуми Ваҳй татбиқоти гуногунеро муайян мекунад, ки ё аз усули футуризм, ки онро йезуитҳо ихтироъ кардаанд, бармеоянд, ё аз амалияҳои фосиди илоҳиётии протестантизми муртад. Рамзҳои боби ҳабдаҳуми Ваҳй бисёр содаанд. Мо рамзҳои заруриро муайян кардем, пас ба подшоҳӣҳое, ки дар он ҷо намоёндагӣ шудаанд, бозмегардем ва онҳоро бо подшоҳӣҳои боби дуюми Дониёл мутобиқ месозем, зеро Исо ҳамеша анҷоми чизеро бо ибтидои он тасвир мекунад.

Ва ҳафт подшоҳ ҳастанд: панҷ нафарашон афтодаанд, ва яке ҳаст, ва дигаре ҳанӯз наомадааст; ва чун биёяд, бояд муддати кӯтоҳе бимонад. Ва ҳайвоне ки буд, ва нест, ҳуди ӯ ҳаштумин аст, ва аз он ҳафт аст, ва ба ҳалокат меравад. Ва он даҳ шохе ки дидӣ, даҳ подшоҳанд, ки ҳанӯз подшоҳӣ наёфтаанд; аммо бо ҳайвон як соат ҳамчун подшоҳон қудрат меёбанд. Ваҳй 17:10–12.

Дар ояти сеюм, Юҳанно аз ҷиҳати рӯҳонӣ ба соли 1798 бурда шуд. Дар он нуктаи назар дар таърих, ба ӯ гуфта шуд, ки панҷ подшоҳӣ аллакай суқут карда буданд. Он подшоҳӣҳо Бобил, Модию Форс, Юнон, Руми бутпараст ва Руми папагӣ буданд. Вилиям Миллер натавонист ин порчаро дар боби ҳабдаҳум бикушояд, зеро ӯ наметавонист дарк кунад, ки Руми папагӣ подшоҳие ҷудогона аз Руми бутпараст буд. Аммо ин пайдарҳамӣ дар бобҳои дувоздаҳум ва сиздаҳуми Ваҳй баррасӣ мешавад, зеро аждаҳо дар боби дувоздаҳум намоёндаи Руми бутпараст буд, ҳайвоне ки дар боби сиздаҳум аз баҳр баромад папагӣ буд, ва ҳайвони замин Иёлотӣ Муттаҳида мебошад. Хоҳар Уайт ҳамаи ин се ҳайвонро ҳамчун аждаҳо, ҳайвон ва пайғамбари дурӯғин муайян мекунад. Ҳангоми баён кардани шаҳодати худ, ӯ пайдарҳамии подшоҳӣҳоро муайян месозад, ва ин пайдарҳамӣ бо татбиқи ки мо аз Ваҳйи ҳабдаҳум мекунем, мувофиқат менамояд.

«Дар зери рамзҳои аждаҳои бузурги сурх, ҳайвони ваҳшии шабех ба паланг ва ҳайвоне бо шохҳои баррамонанд, ҳукуматҳои заминие, ки махсусан ба поймол кардани шарияти Худо ва таъқиб намудани қавми Ё машғул мешуданд, ба Юҳанно нишон дода шуданд. Ҷанг то поёни замон идома меёбад. Қавми Худо, ки ба воситаи зани муқаддас ва фарзандони вай рамзгузори шудаанд, ҳамчун ақалияти бисёр хурд тасвир ёфтанд. Дар рӯзҳои охир танҳо бақияе ҳанӯз боқӣ мемонд. Дар бораи ҳаминҳо Юҳанно мегӯяд, ки онҳо «аҳкоми Худоро риоят мекунад ва шаҳодати Исои Масеҳро доранд».»

«Тавассути бутпарастӣ ва баъдан тавассути Папагӣ, шайтон дар тӯли қарнҳои бисёр қудрати худро ба кор бурд, то шохидони содиқи Худоро аз рӯи замин маҳв созад. Бутпарастон ва папистонро ҳамон як рӯҳи аждаҳо ба ҳаракат меовард. Фарқи онҳо танҳо дар он буд, ки Папагӣ, бо вонамуд сохтани хизмат ба Худо, душмани хатарноктар ва бераҳмтар буд. Ба воситаи низоми Румгарой, шайтон ҷаҳонро ба асорат гирифт. Калисои Худо, ки худро чунин эътироф мекард, ба сафи ин фиреб кашида шуд, ва зиёда аз ҳазор сол қавми Худо зери ҳаши аждаҳо азоб кашид. Ва ҳангоме ки Папагӣ, аз қуввати худ маҳрум гардида, маҷбур шуд таъкиботро бас кунад, Юҳанно қудрати навро дид, ки бармехост, то овози аждаҳоро такрор кунад ва ҳамон амали золимона ва куфромези пешинаро идома диҳад. Ин қудрат, охирин қудрате, ки бояд бар зидди калисо ва шариасти Худо ҷанг барад, бо ҳайвоние, ки шохҳои баррамонанд дошт, рамзӣ нишон дода шуда буд.»

«Аммо ҳатти саҳти қалами нубувват тағйиреро дар ин манзараи осоишта ошкор месозад. Ҳайвоне, ки шохҳои барра монанд дорад, бо овози аждаҳо сухан мегӯяд ва “тамоми қудрати ҳайвони аввалро пеши ӯ ба кор мебарад.” Нубувват эълон мекунад, ки ӯ ба сокинони замин хоҳад гуфт, ки барои ҳайвон сурате бисозанд, ва ки “ӯ ҳамаро, хурду бузург, доро ва камбағал, озод ва ғулом, водор месозад, ки бар дасти ростии худ ё бар пешониҳои худ нишоне бигиранд; ва ҳеҷ кас натавонад бихарад ё бифурӯшад, магар он касе ки нишона, ё номи ҳайвон, ё шумораи номи ӯро дорад.” Ҳамин тавр протестантизм аз пайи қадамҳои папагӣ меравад.» Signs of the Times, November 1, 1899.

Дар сарҳати аввали порчаи охирин, хоҳар Уайт Руми бутпараст, Руми папагӣ ва Иёлоти Муттаҳидаро ҳамчун «ҳукуматҳои заминӣ» муайян мекунад. Дар сарҳати дувум ӯ нишон медиҳад, ки ин ҳукуматҳо пайдарпай буданд, вақте мегӯяд: «ба воситаи бутпарастӣ, ва сипас ба воситаи Папагӣ», ва «вақте ки Папагӣ, ки аз қуввати худ маҳрум гардида буд, маҷбур шуд аз таъкибот даст кашад, Юҳанно қудрати навро дид, ки бармехост, то овози аждаҳоро такрор кунад ва ҳамон кори бераҳмона ва куфромезро идома диҳад». Бо вучуди ин, ӯ дар ин ҷо бознамеистад, зеро дар сарҳати сеюм нишон медиҳад, ки Иёлоти Муттаҳида бояд подшоҳии дигареро бар тамоми ҷаҳон таҳмил мекард. Ӯ мегӯяд: «Ваҳше, ки шохҳои баррамонанд дорад, бо овози аждаҳо сухан мегӯяд ва “тамоми қудрати ваҳши аввалро пеши вай ба амал меоварад.” Нубувват эълон мекунад, ки ӯ ба сокинони замин хоҳад гуфт, ки онҳо бояд барои ваҳш сурате бисозанд.»

Ваҳӣ бобҳои дувоздаҳ ва сездарум Руми бутпараст, Руми папавӣ, Иёлоти Муттаҳида ва сурати ҷаҳонии ҳайвонро, ки аз ҷониби Иёлоти Муттаҳида барпо карда мешавад, муайян мекунанд. Таърифи «сурати ҳайвон» иттиҳоди Калисо ва Давлат аст, ва барои он ки тамоми ҷаҳон сурати ҳайвонро барпо кунад, аз рӯи таъриф ин муайян месозад, ки дар рӯзҳои охир ҳукумати ягонаи ҷаҳонӣ бар тамоми замин таҳмил карда хоҳад шуд. Подшоҳӣ аз Давлат ва Калисо иборат хоҳад буд, ва Калисо бар ин муносибат ҳукмронӣ хоҳад кард. Ваҳӣ бобҳои дувоздаҳ ва сездарум ҷор подшоҳии пайдарпайро муайян мекунанд, ва ҳамон подшоҳиро дар боби ҳабадарум, ва инчунин дар Дониёл боби дувум низ тасвир шудаанд.

Дар соли 1798, Юҳанно дид, ки панҷ подшоҳии аввали нубуввати Китоби Муқаддас аллакай сукут карда буданд, ва дар соли 1798 як подшоҳӣ он вақт вучуд дошт. Подшоҳии нубуввати

Китоби Муқаддас, ки дар соли 1798 оғоз ёфт, ҳайвони заминии Ваҳй боби сздаҳ буд, ки ҳамчун барра оғоз ёфт, вале дар анҷом ҳамчун аждаҳо сухан меғӯяд. Иёлотӣ Муттаҳиди Амрико он подшоҳии шашуми дӯшоҳи нубуввати Китоби Муқаддас аст, ки пас аз подшоҳии панҷуми Бобили рӯҳонӣ меояд, ки захми марговар гирифта буд. Подшоҳии панҷум Бобили рӯҳонӣ буд, ки намунаи он дар подшоҳии аввали Бобили воқеӣ пешакӣ нишон дода шуда буд. Подшоҳии шашум бо ду шох пешакӣ дар ду бозуи нуқра намуна ёфта буд.

Соли 1798 бояд подшоҳие вучуд меошад, ки ҳанӯз дар оянда буд, зеро дар соли 1798 «дигараш ҳанӯз наомадааст». Вақте ки он подшоҳии ҳафтум ба саҳнаи таърих меомад, он танҳо «муддати кӯтоҳе» давом мекард. Подшоҳии панҷум захми марговар гирифта, подшоҳии шашум ду шох дошт, ва подшоҳии ҳафтум танҳо барои як давраи кӯтоҳи вақт давом мекунад. Мазмунӣ ин порча нишон медиҳад, ки подшоҳии ҳафтум бо «дах подшоҳ» ифода шудааст, зеро вақте ки «дах подшоҳ» ба як подшоҳӣ табдил меёбад, онҳо танҳо барои «як соат» ҳукмронӣ мекунанд, ва як «соат» як «муддати» кӯтоҳ аст. Вақте ки «дах подшоҳ» воқеан ҳукмронӣ мекунанд, онҳо ҳамроҳ бо ҳайвон дар он «як соат» ҳукм меронанд.

Ва он дах шохе ки дидӣ, дах подшоҳанд, ки ҳанӯз подшоҳӣ нагирифтаанд; лекин бо ҳайвон як соат чун подшоҳон қудрат мегиранд. Ваҳй 17:12.

«Дах шох» подшоҳии ҳафтум мебошад, аммо онҳо бо ҳайвон якҷоя барои «як соат» ҳукмронӣ мекунанд. «Як соат» давраи бухрони қонуни якшанбе аст, ки аз қонуни якшанбе ба зудӣ оянда дар Иёлотӣ Муттаҳида оғоз меёбад. Онҳо розӣ мешаванд, ки бо ҳайвон ҳукмронӣ кунанд, зеро ба ин кор аз ҷониби подшоҳӣ асосӣ, яъне Иёлотӣ Муттаҳида, маҷбур карда мешаванд. Хоҳар Уайт дар иқтибосе, ки мо ҳамин ҳоло овардем, муайян месозад, ки қудрати охирина, ки қавми Худоро таъқиб мекунад, ҳайвони замин аст.

«Юҳанно қудрати навро дид, ки бармехезад, то овози аждаҳоро тақрор кунад ва ҳамон қори бераҳмона ва қуфромезро идома диҳад. Ин қудрат, охирина қудрате, ки бояд бар зидди калисо ва шарияти Худо ҷанг барад, бо ҳайвоне, ки шохҳои баррамонанд дошт, рамзӣ карда шуда буд». Signs of the Times, November 1, 1899.

Подшоҳии охирина нубуввати Китоби Муқаддас ба воситаи фиребе ба вучуд оварда мешавад, ки Иёлотӣ Муттаҳида, ҳамчун Пайғамбари қозиб, онро анҷом медиҳад. Ин подшоҳӣ дар соли 1798 ҳамчун барра оғоз ёфт, аммо дар айёми охир ҷаҳонро маҷбур месозад, ки сурати умумичаҳонии ҳайвонро бипазирад, ки мувофиқи таърифи иттиҳоди Калисо ва Давлат аст, дар сурате ки Калисо бар ин муносибат ҳукмрон мебошад. Ин подшоҳӣ ҳамчунин ҳамчун иттиҳоди сегона муайян карда мешавад.

«Протестантони Иёлотӣ Муттаҳидаи Амрико пешсаф хоҳанд буд дароз кардани дастҳои худ аз он варта, то дасти спиритизмро бигиранд; онҳо аз болои он жарфно хоҳад расид, то бо қудрати Рум даст фишоранд; ва таҳти таъсири ин иттиҳоди сегона, ин кишвар дар пайи қадамҳои Рум рафта, ҳуқуқи вичдонро поймол хоҳад кард». «Муборизаи Бузург», 588.

Иттиҳоди сеқисматӣ иттиҳоди аждаҳо, ҳайвон ва пайғамбари дурӯғин аст, ки дар Ваҳй 16 назди подшоҳони замин мераванд ва Ҷаҳанноб ба Армагеддон мебаранд.

Ва дидам, ки аз даҳони аждаҳо, ва аз даҳони ҳайвон, ва аз даҳони анбиёи козиб се рӯҳи нопок, мисли қурбоққаҳо, берун омаданд. Зеро онҳо арвоҳи девҳо мебошанд, ки мӯъҷизаҳо ба амал меоваранд, ва назди подшоҳони замин ва тамоми ҷаҳон мераванд, то онҳоро барои ҷанги он рӯзи бузурги Худои Қодири Мутлақ ҷамъ оваранд. Ваҳй 16:13, 14.

«Қувваи Рум» папист, ҳайвони ва салтанати панҷуми нубуввати Китоби Муқаддас, ки заҳми марговар гирифт. «Протестантҳо» Иёлотӣ Муттаҳидро ифода мекунад, наби козиб, салтанати шашум ва ниҳони нубуввати Китоби Муқаддас. «Рӯҳгарой» Созмони Милалӣ Муттаҳид аст, аждаҳо ва он салтанате, ки розӣ мешавад, то барои як соат бо ҳайвон ҳукмронӣ кунад. Иттиҳоди сегона дар давоми «як соат», яъне он «соат»-и «зилзилаи бузург» дар Ваҳй боби ёздаҳ, ки қонуни якшанбе аст ва ба зудӣ хоҳад омад, ба анҷом мерасад.

«Бо фармоне, ки ташкили Папагиро бар ҳилофи шариати Худо маҷбурӣ мегардонад, миллати мо худро аз росткорӣ қомилан ҷудо хоҳад кард. Вақте ки протестантизм дасти худро аз болои он шикаф дароз карда, дасти қудрати Румро хоҳад фишурд; вақте ки ӯ аз болои он вараҷа даст дароз карда, бо Спиритуализм даст хоҳад дод; вақте ки, зеро таъсири ин иттиҳоди сегона, кишварӣ мо ҳар як принсипи Конституцияи худро ҳамчун ҳукумати протестантӣ ва ҷумҳуриявӣ рад хоҳад кард ва барои паҳн гардидани дурӯғҳо ва фиребҳои папагӣ чора хоҳад андешид, он гоҳ мо метавонем бидонем, ки вақти ғайбӣ аҷоибонаи Шайтон фаро расидааст ва анҷом наздик аст». Testimonies, volume 5, 451.

Дар боби дуҷуми китоби Дониёл, Бобил — нахустин подшоҳии пешгӯии Китоби Муқаддас, ки бо сари тиллоӣ тасвир шудааст, рамзи Бобили рӯҳонӣ, яъне подшоҳии панҷуми пешгӯии Китоби Муқаддас мебошад. Подшоҳии дугонаи мадиён ва форсиён, ки бо китфҳо ва бозуҳои нуқрагин тасвир шудааст ва дуҷуми подшоҳии пешгӯии Китоби Муқаддас дар Дониёл 2 мебошад, рамзи ҳайвони дӯшӯаи заминӣ, яъне Иёлотӣ Муттаҳид, подшоҳии шашуми пешгӯии Китоби Муқаддас аст. Мисли ҳайкали Дониёл 2, ки Юнонон, яъне сеҷуми подшоҳии пешгӯии Китоби Муқаддас ифода мекунад, Созмони Милалӣ Муттаҳидро ифода менамояд, ки он сари ҳафтум аст, ки барои «як соат» боқӣ мемонад, ва розӣ мешавад, ки дар иттиҳоди сегонаи аждаҳо, ҳайвон ва пайғамбари козиб мавҷе бипазирад.

Подшоҳии оҳанини боби дуҷуми Дониёл, подшоҳии чоруми пешгӯии Китоби Муқаддас, подшоҳии ҳаштумро ифода мекунад, ки аз ҷумлаи ҳафт аст. Руми бутпарастӣ воқеӣ, подшоҳии чорум, Руми муосирро ифода мекунад, ки подшоҳиест бо соҳоре бар асоси иттиҳоди Калисо ва Давлат, ки дар он Калисо бар ин муносибат ҳукмронӣ мекунад. Он подшоҳ аз лиҳози табиат сегона аст, зеро подшоҳи аълоӣ «даҳ подшоҳ» подшоҳии шашум мебошад, ки ҳамон ҳайвони замин аст. Подшоҳии шашум Аҳоб аст, ки бо Изобал издивоҷ карда буд. Подшоҳии шашум, вақте дар иттиҳоди сегонаи худ ифода мешавад, Руми муосир аст, ки пеш аз он подшоҳии панҷум, яъне Руми папавӣ, буд, ва пеш аз он подшоҳии чоруми

Руми бутпараст омада буд.

Миллерчиён фақат Румро ҳамчун подшоҳии чорум ва ниҳой миданд. Онҳо дарк мекарданд, ки он аз лиҳози табиат дучониба аст, аммо ҳеҷ подшоҳии дигари заминиро, ки пас аз он ояд, дида наметавонистанд. Подшоҳии чорум Руми бутпараст буд, ки пеш аз Руми папавӣ — подшоҳии панҷум — қарор дошт; ва пас аз он Руми муосир — подшоҳии шашум — меояд. Подшоҳии шашум сеюмине се зухуроти Рум аст.

Иттиҳоди сегонаи аждаҳо, ҳайвон ва набии козиб ҳам Руми муосир аст ва ҳам Бобили Бузург, ки захми марговараш шифо ёфтааст. Иёлоти Муттаҳида, Созмони Милали Муттаҳид ва фоҳишаи Сур подшоҳии ҳаштум ва ниҳоиро ифода мекунад, аммо ҳар сеи онҳо дар иттиҳоди сегонаи подшоҳии шашум, ки охирин қудратест «то бар зидди калисо ва шариати Худо ҷанг кунад», ҳампаймонанд.

Иёлоти Муттаҳидаи Амрико як-сеяки салтанати шашум аст. Созмони Милали Муттаҳид, чун қисми иттиҳоди сегона, низ як-сеяки салтанати шашум аст, ва папавӣ низ як-сеяки салтанати шашум аст. Дар ин сатҳ рақами Иёлоти Муттаҳидаи Амрико ШАШ аст, ва рақами Созмони Милали Муттаҳид ШАШ аст, ва рақами папавӣ низ ШАШ аст. Иттиҳоди сегона рақами як инсон, «инсони гуноҳ», -ро ифода мекунад, ва рақами ӯ ШАШ-ШАШ-ШАШ аст.

Ин аст ҳикмат. Ҳар кӣ фаҳм дорад, бигзор шумораи ҳайвонро ҳисоб кунад, зеро он шумораи як инсон аст; ва шумораи ӯ шашсаду шасту шаш аст. Ваҳй 13:18.

Подшоҳии шашум ва охирини ҷудогона Иёлоти Муттаҳида аст, аммо он ҷаҳонро фиреб медиҳад, зеро он Пайғамбари козиб аст.

Ва тамоми қудрати ҳайвони аввалро дар ҳузури вай ба қор мебарад, ва замин ва сокинони онро водор месозад, ки ба ҳайвони аввал, ки захми марговараш шифо ёфта буд, сачда кунанд. Ва муъҷизаҳои бузург ба амал меоварад, ба тавре ки ҳатто дар назари одамон оташро аз осмон бар замин фуруд меоварад. Ва сокинони заминро ба воситаи он муъҷизаҳое, ки ба вай қудрат дода шуда буд, то дар ҳузури ҳайвон ба амал оварад, фиреб медиҳад; ва ба сокинони замин меғӯяд, ки барои он ҳайвоне, ки аз шамшер захм бардошта буд ва зинда монд, сурате бисозанд. Ваҳй 13:12–14.

«Қудрати ҳайвони аввалин пеши ӯ» қудратеро ифода мекунад, ки аз ҷониби подшоҳони Аврупо, аз Кловис сар карда дар соли 496, ба папӣ дода шуд. Иёлоти Муттаҳида бо истифода аз тавоноии ҳарбии худ, ҳамроҳ бо қудрати иқтисодии худ, ҷаҳонро фиреб медиҳад ва маҷбур месозад. Иёлоти Муттаҳида ҷаҳонро водор менамояд, ки ба папӣ сачда кунад, тавассути қорӣ қардани ибодати рӯзи якшанбе. Иёлоти Муттаҳида муъҷизаҳои бузург ба амал меоварад, зеро оташро, (рамзи паём), аз осмон фуруд меорад; ва ин бояд ба воситаи Шоҳроҳи Бузурги Иттилоотӣ амалӣ гардад, ки он рушди комили мағзшӯӣ ва табиғотро ифода мекунад, ки зуҳури муосири гипноз мебошад. Ба сабаби бухрони рӯ ба афзоише, ки аз ҷониби ислом бар замин оварда мешавад, ҳангоме ки онҳо нақши худро дар ба ғзаб овардани халқҳо иҷро мекунад, ҷаҳон фирефта мешавад, то низоми умумиҷаҳонии иттиҳоди Калисо ва Давлатро, ки аз аждаҳо, ҳайвон ва пайғамбари козиб иборат аст, бипазирад.

Вақте ки ояти ҳаждаҳуми Ваҳй боби сездеҳ мегӯяд, ки шумораи ҳайвонро ҳисоб кунед, он шумора ҳамон се қудратест, ки бо ҳам ҷамъ омада, подшоҳии шашум ва ниҳонро ташкил медиҳанд. Вақте ки он подшоҳии 666 барқарор гардад, он иҷрошавии муаммои нубувватӣ хоҳад буд, ки подшоҳи ҳаштум аз миёни ҳафт аст. Он муаммои нубувватӣ ҷузъе аз он ҳақиқатест, ки ҳангоме ки Шери қабилаи Яҳудо Ваҳйи Исои Масеҳро мекушояд, мӯҳраш бардошта мешавад.

Бинобар ин, муаммои подшоҳии ниҳой, ки он подшоҳии шашуми сегона аст, ки ҳамчунин Бобили рӯҳонист, ки ба муддати ҳафтод соли рамзӣ фаромӯш шуда буд, ва ки Руми муосир аст, ва ки ҳамчунин сурати умумичаҳонии ҳайвон аст, ки намунаи он подшоҳии аввалини Бобил ва подшоҳии чоруми Руми бутпараст буд, ба таври дукарата бо ин муайянсозӣ шаҳодат дода мешавад, ки «доноён» ин ҳақиқатро хоҳанд фаҳмид; зеро муаммои 666 бар он асос ёфтааст, ки онҳое фаҳманд, ки ҳикмат доранд, чунон ки муаммои подшоҳи ҳаштум, ки аз миёни он ҳафт аст, низ чунин аст.

Дар ин ҷо ҳикмат аст. Ҳар кӣ фаҳм дорад, шумораи ҳайвонро ҳисоб кунад, зеро ки он шумораи одам аст; ва шумораи вай шашсад шасту шаш аст. Ваҳй 13:18.

Ва ин аст он хирад, ки дар худ ҳикмат дорад. Ҳафт сар — ҳафт кӯҳанд, ки зан бар онҳо нишастааст. Ваҳй 17:9.

Кушодашавии Ваҳйи Исои Масеҳро «хирадмандон» дарк мекунанд, на шарирон. Ҳар ду ишораи ҳикмат дар китоби Ваҳй ба онҳое тааллуқ дорад, ки «фаҳм» доранд, ва он чи «хирадмандон» мефаҳманд, «афзоиши дониш» аст. «Афзоиши дониш», ки ҳамон Ваҳйи Исои Масеҳ аст, ин ваҳйест, ки подшоҳии ҳаштум, ки подшоҳии сегонаи 666 мебошад, ҳамчунин дар боби дуюми Дониёл низ муаррифӣ шудааст, зеро ҷавохироти хоби Миллер бояд дар айёми охир даҳ маротиба равшантар битобанд.

Дар мақолаи навбатӣ мо ин омӯзишро идома хоҳем дод.

«Дар китоби Ваҳй умқҳои Худо тасвир ёфтаанд. Худи номе, ки ба саҳифаҳои илҳомбахши он дода шудааст, — «Ваҳй», — ба гуфторе, ки гӯё ин китоб мӯҳршуда бошад, муҳолифат мекунад. Ваҳй чизест, ки ошкор гардидааст. Худи Худованд асрори дар ин китоб нухуфтаре ба бандаи Худ ошкор кард, ва иродаи Ӯ ин аст, ки онҳо барои омӯзиши ҳамагон кушода бошанд. Ҳақиқатҳои он ҳам ба касоне мурочиат мекунанд, ки дар рӯзҳои охири таърихи ин замин зиндагӣ мекунанд, ва ҳам ба касоне, ки дар айёми Юҳанно зиндагӣ мекарданд. Баъзе аз манзараҳои, ки дар ин нубувват тасвир шудаанд, ба гузашта тааллуқ доранд; баъзе ҳоло ба вукӯъ меоянд; баъзе анҷоми ҷанги бузургро миёни қувваҳои зулмот ва Шохзодаи осмон пеши назар меоранд; ва баъзеи дигар зафарҳо ва шодиҳои наҷотёфтагонро дар замини навшуда ошкор месозанд.»

Ҳеҷ кас набояд чунин пиндорад, ки азбаски наметавонад маънии ҳар рамзро дар китоби Ваҳй шарҳ диҳад, пас барои ӯ ҷустуҷӯ кардан дар ин китоб, ба умеди дарёфти маънии ҳақиқате, ки дар он нухуфтааст, бефоида аст. Он Яке, ки ин асрорро ба Юҳанно ошкор кард, ба ҷӯяндаи кӯшои ҳақиқат пешмаззае аз чизҳои осмонӣ хоҳад бахшид. Онҳое ки дилҳояшон барои пазируфтани ҳақиқат кушода аст, кодир гардонда хоҳанд шуд, ки

таълимоти онро дарк намоянд, ва баракате ба онҳо ато хоҳад шуд, ки ба онҳое ваъда шудааст, ки «суханони ин нубувватро мешунаванд ва он чиро, ки дар он навишта шудааст, риоя мекунанд».

«Дар китоби Ваҳй ҳамаи китобҳои Китоби Муқаддас ба ҳам мерасанд ва ба анҷом меоянд. Дар ин ҷо такмили китоби Дониёл аст. Яке нубувват аст; дигаре ваҳй. Китобе, ки мӯҳр зада шуда буд, Ваҳй нест, балки ҳамон қисми нубуввати Дониёл аст, ки ба рӯзҳои охир тааллуқ дорад. Фаришта амр фармуд: “Вале ту, эй Дониёл, суханонро пинҳон дор ва китобро то замони анҷом мӯҳр намо.” Дониёл 12:4». Аъмоли ҳаввориён, 584, 585.